Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

SUPRAVIEȚUITORII
Un drum primejdios

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

ERIN HUNTER

SUPRAVIEȚUITORII

Un drum primejdios

Cartea a IV-a

Traducere din limba engleză de
Andrei Covaciu

Galaxia Copiilor

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Redactare: Roxana Geantă
Tehnoredactare: Liviu Stoica
Corectură: Adriana Călinescu
Design copertă: Andra Penescu

SURVIVORS. THE BROKEN PATH
Erin Hunter
Copyright © 2014 by Working Partners Limited
Series created by Working Partners Limited
Endpaper art © 2014 by Frank Riccio
All rights reserved

SUPRAVIEȚUITORII. UN DRUM PRIMEJDIOS
Erin Hunter
Copyright © 2016 Editura **Galaxia Copiilor**
All rights reserved.

ISBN 978- 606-8578-95-8

Descrierea CIP poate fi consultată la Biblioteca Națională
a României.

Grupul Editorial **ALL**:
Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,
sector 6, cod 060512 – București
Tel.: 021 402 26 00
Fax: 021 402 26 10
www.all.ro

Editura **Galaxia Copiilor** face parte din **Grupul Editorial ALL**.

/editura.all
allcafe.ro

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Mulțumiri deosebite lui Gillian Philip

Pentru Rachel Mansfield și Lucy Philip

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

MEMBRII HAITEI

HAITA SĂLBATICĂ (ÎN ORDINE IERARHICĂ)

ALFA:

corcitură de lup cu câine, de talie mare, cu blana albă-gri și cu ochii galbeni

BETA:

femelă de talie mică, agilă, cu blana scurtă, gri (cunoscută și sub numele de Dulce)

VÂNĂTORII:

FIOROSUL — mascul masiv, cafeniu, flocos și cu urechi lungi

TROSC — femelă de talie mică, cu blana alb-cenușie

PRIMĂVARĂ — câine de vânătoare femelă, cu blana cafenie, cu pete negre

NOROCEL — mascul cu blana groasă, alb-aurie

BRUNO — câine de luptă mascul, de talie mare, cu blana groasă, cafenie, și cu fața dură

BELLA — femelă cu blana groasă, alb-aurie

MICKEY — câine ciobănesc cu blana lucioasă, alb-cu-negru

CÂINII DIN SERVICIUL DE PATRULARE:

LUNA — ciobănesc femelă, cu blana alb-cu-negru

SĂGEATĂ — câine de vânătoare femelă, deșirată, cu blana alb-cafenie

MARTHA — femelă de talie mare, cu blana groasă și cu capul lătăreț

DAISY — femelă de talie mică, cu blana albă și coada cafenie

SCHEAU — câine mic, negru, cu o alcătuire ciudată: urechi mici și fața zbârcită

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

OMEGA:

femelă de talie mică cu blana lungă, albă (cunoscută și sub numele de Rază-de-Soare)

PUII:

ZVÂRCOLICI — mascul cu blana lungă, alb-cu-negru (puiul Fiorosului și al Lunei)

NĂSUC — femelă cu blana lungă, neagră (puiul Fiorosului și al Lunei)

LIMBUȚA — femelă din neamul Câinilor Fioroși, cu blana castaniu-cu-cenușiu

CÂINII FIOROȘI (ÎN ORDINE IERARHICĂ)

ALFA:

femelă suplă, cu blana castaniu-cu-negru, având un semn de forma unui colț sub una dintre urechi (cunoscută și sub numele de Lamă)

BETA:

mascul uriaș, cu blana castaniu-cu-cenușiu (cunoscut și sub numele de Buzdugan)

HANGER — mascul castaniu-cu-cenușiu, cu fața îndesată

PISTOL — femelă cu blana negru-cu-cenușiu

BRUTA — mascul cu blana negru-cu-cenușiu

SPINTECĂTORUL — femelă cu blana negru-cu-cenușiu

REVOLVER — mascul cu blana negru-cu-cenușiu

SECURE — mascul cu blana castaniu-cu-negru

COASĂ — femelă mare, cu blana negru-cu-cenușiu

MĂCIUCĂ — mascul masiv, cu blana negru-cu-cenușiu

MUSCHETĂ — mascul cu blana castaniu-cu-negru

TUN — femelă cu blana castaniu-cu-cenușiu

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

LANCE — mascul cu blana negru-cu-cenușiu

ARC — mascul tânăr, cu blana negru-cu-cenușiu

OMEGA:

mascul ceva mai mic, cu blana castaniu-cu-negru (cunoscut și sub numele de Glonț)

PUII:

COLȚ — mascul cu blana castaniu-cu-cenușiu

CÂINII SINGURATICI

BĂTRÂNUL VÂNĂTOR — mascul mare și vânjos, cu botul turtit

TIC — câine de vânătoare olog, cu blana cafenie, cu pete negre

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

PROLOG

— Lasă-te păgubaș, Ham-Ham! Eu sunt câinele tău Alfa!

Scârț lătra printre gâfâieli, rostogolindu-se peste Ham-Ham, amândoi ridicând în aer nori de praf. Iarba tăiată scurt se uscase în timpul zilelor fierbinți, pârjolită de razele Câinelui-Soare, iar cățeii se hârjoneau acum peste stratul de flori multicolore plantate de labele-lungi. Acest mic teritoriu îngrădit era atât de ordonat și de ferit! O tăvăleală pe cinste era ceea ce îi lipsise.

Lovind din picioruțe, Ham-Ham reuși să se elibereze de sub greutatea lui Scârț, după care se trânti peste sora lui mai mică.

— Nu-i adevărat. Eu sunt Alfa!

— Stai că vezi tu, Ham-Ham! pufni Scârț nemulțumită.

În timp ce cățelușa încerca să îl apuce de ceafă, Ham-Ham se rostogoli odată cu surioara lui, apoi îi apucă laba din spate cu dinții de lapte.

Libris.ro Respect pentru oameni și cărți

— Au! Au! schelălăi Scârț.

— Te doare, nu-i așa? Te doare? întrebă Ham-Ham mișcându-și numai colțul buzelor, ca să nu scape din gură lăbuța lui Scârț.

— Ha!

Profitând de neatenția frățiorului ei, Scârț se răsuci și făcu un salt.

— Te-am păcălit, Ham-Ham! lătră ea.

— Vezi tu... apucă Ham-Ham să spună înainte să se ridice în picioare și să își fugărească surioara. Te prind eu, imediat, Omeg...

Deodată se opri nedumerit, alunecând cu labele pe pământ. Nările îi fremătau. „Ce e mirosul ăsta?"

Scârț dispăruse după colțul casei labelor-lungi, iar hămăielile ei se auzeau tot mai slab, dar, dintr-odată, lui Ham-Ham nu îi mai păsă de toate acestea. Izul ciudat îi înțepa neplăcut nările, făcându-l să tușească. Își dădu cu laba peste bot și își scutură capul, clipind des.

Ham-Ham strănută. Cu răsuflarea tăiată, trase aerul viciat în piept. Imediat scânci, dezgustat.

Duhnea ingrozitor. Dar ce putea să fie oare? Și unde era Cățeaua-Mamă? Descurajat și tremurând, Ham-Ham se ghemui la pământ.

„Ia stai un pic", gândi el. „Acum nu mai sunt un pui!"

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

Ham-Ham se ridică în picioare și își scutură blănița. Mirosul era foarte puternic, iar el avea capacitatea de a distinge orice miros – mai târziu va fi cel mai bun în meseria asta! „Pot și singur să văd de unde vine putoarea asta". Ham-Ham adulmecă aerul și se luă după miros, încercând să nu mai tușească sau să mai strănute. Aerul, însă, îi ardea gâtlejul...

„Acolo!" Ușa unei case a labelor-lungi stătea întredeschisă, iar Ham-Ham o deschise de tot cu botul. Aici miasma era și mai puternică și cățelușul începu să lăcrimeze. „Trebuie să cercetez în continuare ce se întâmplă. Nu mă pot întoarce..."

Cu mare băgare de seamă, se strecură în casă, zornăind gheruțele pe gresie. În fața lui se afla cel mai mic pui al labelor-lungi – un pui cu părul lung și galben, prins într-o codiță. Ham-Ham o linse pe micuța femelă. Aceasta obișnuia să latre la el, rugându-l astfel să se joace împreună, dar acum nu mai făcu acest lucru.

Micuța era prinsă într-un nou joc: se urcase pe o cutie-pentru-stat și se sprijinea de turnul acela de metal lucios în care labele-lungi obișnuiesc să își depoziteze hrana. Ham-Ham strâmbă din nas și înclină capul, nedumerit.

Puiul de labe-lungi ținea ceva în mâini. După ce micuța scutură obiectul respectiv și scoase de acolo un băț, Ham-Ham auzi un zornăit sec. „Până la urmă, e doar un

Libris.ro Respect pentru oameni și cărți

joc?“ se întrebă el. „Se distrează cu o nouă jucărie. Cred că mă pot juca și eu cu ea!“

Dar bățul acela avea un iz ciudat: Ham-Ham îi distingea mirosul chiar de la distanța la care se afla. Avea un capăt roșu, de parcă ar fi fost înmuiat în sânge – și degaja o miasmă acră. Ham-Ham auzi deodată un sâsâit ciudat, ca de șarpe...

„Nu e în regulă...“

Lui Ham-Ham nici nu îi mai păsa că putea avea necazuri cu labele-lungi. Putoarea, zgomotul și bățul acela ciudat erau deja mai mult decât putea suporta cățelușul. „Oprește-te din jocul ăsta, pui de labe-lungi, oprește-te!“ Dându-și capul pe spate, Ham-Ham lătră cât putu de tare.

Speriată, micuța cu părul galben scăpă jucăria din mână. Odată căzută la pământ, aceasta împrăștie în jur mai multe bețe. Ham-Ham lătră din nou, zgâriind cu gheruțele podeaua lucioasă, atât de speriat de bețigașele cu miros pătrunzător, încât nici măcar nu îndrăznea să se întoarcă cu spatele la ele. În tot acest timp, sâsâitul devenea tot mai sonor.

Fața puiului de labe-lungi se încreți de spaimă și de supărare, făcându-l pe Ham-Ham să latre cu și mai multă frenezie. Nu înțelegea exact ce se întâmplă, dar știa că trebuia să o cheme pe Cățeaua lui Mamă.

Însă, înainte ca aceasta să ajungă acolo, în cameră își făcură apariția dintr-odată niște labe-lungi mature care țipau

Libris.ro Respect pentru oameni și cărți

și oftau. O femelă scoase un țipăt ascuțit și o luă în brațe pe micuța cu păr galben. Se auzeau bombăneli și, pentru o clipă, Ham-Ham se opri din lătrat, întrebându-se dacă nu cumva dăduse de necaz.

Dar labele-lungi nici măcar nu îl băgară în seamă. Masculul se repezi să deschidă piatra-clară din zid pentru ca miasma aceea oribilă, înecăcioasă, să poată ieși. Un alt mascul, mai mic decât labele-lungi mature, dar mai înalt decât micuța femelă, se așeză în genunchi lângă Ham-Ham, luându-l apoi în brațe.

Ham-Ham tremura îngrozit, însă tânărul labe-lungi nu părea supărat, ci scotea sunete liniștitoare, ținând cățelușul la piept și gâdilându-i bărbia.

— Bun băiat!

Erau sunetele pe care acesta le scotea mereu, în timp ce îl purta pe cățeluș afară din casă.

— Bun băiat!

Ajunseseră afară, iar putoarea nu se mai simțea atât de tare. Celelalte labe-lungi se adunaseră în jurul lui Ham-Ham, mângâindu-l pe cap și frământându-i urechiușele. Femela mai în vârstă o cocoloșea pe cea mică, în ciuda cuvintelor aspre pe care i le lătra la ureche și a lacrimilor care îi țâșniseră din ochi.

Ham-Ham ridică privirea către labele-lungi, ținându-și codița ferm, între picioare, dar nimeni nu îl certa pentru

Libris.ro Respect pentru oameni și cărți

gălăgia pe care o făcuse mai devreme. „Bun băiat!“, mârâiau acestea fără contenire. După care se auzi: „Norocos. Atât de norocos. Norocel...“.

Era deja prea mult. Cuprins de panică, Ham-Ham se răsuci și se zvârcoli până când masculul cel tânăr îl puse înapoi pe pământ. Simțindu-se din nou liber, cățelușul se repezi către adăpost.

Cățeaua-Mamă îl întâlni la jumătatea drumului, fluturându-și coada și privindu-l cu niște ochi strălucitori, plini de mândrie. Ham-Ham se opri brusc între picioarele din față ale acesteia, lăsându-se lins, cu multă afecțiune, pe cap.

— Bună treabă ai făcut, Ham-Ham! îi șopti aceasta. Ai alertat labele-lungi cu privire la ceva extrem de important.

— Ah, scânci el. Și eu care crezusem că vor fi cu toții supărați pe mine, ca de obicei, pentru că am lătrat. Nu și de data asta?

— Nu, îl liniști Cățeaua-Mamă spălându-i cu limba o urechiușă. Și cred că tocmai ți-au găsit și numele de câine matur: Norocel.

Ham-Ham strâmbă din nas. Nu-și putea ascunde mica dezamăgire cauzată, de fapt, de propriile așteptări.

— Eu credeam că o să fiu în stare să îmi aleg singur numele.

Libris.RO Respect pentru oameni și cărți

Câinii Sălbatici procedează în felul acesta, îi spuse Cățeaua-Mamă pe un ton dojenitor. Și mai există unii Câini Legați care nu acceptă ca labele-lungi să îi numească cum vor ele. Însă numele pe care tocmai ți l-au dat este frumos – ar trebui să te mândrești cu el.

— Norocel... rosti Ham-Ham ca pentru sine.

Aruncă o ultimă privire către labele-lungi, dar acestea se retrăgeau deja în casă, închizând ușa după ele.

— Norocel...

Cățeaua-Mamă îl împunse ușor cu botul:

— E un nume bun, Ham-Ham... Fulger a fost norocos atunci când Câinii-Cer l-au salvat, iar despre Câinele-Pădure s-a spus dintotdeauna că e norocos.

În vocea Cățelei-Mamă se simțea un ton amuzat.

— Este un nume care te va feri de necazuri, micuțule – și am un presentiment că vei avea nevoie de asta. Privește-l ca pe un dar primit din partea Câinelui-Pădure.

Vorbele acestea îl făcură pe Ham-Ham să își umfle pieptul de mândrie.

— Norocel, rosti el lingându-se pe bot, încercând parcă să simtă gustul noului său nume. De acord. Dacă vine din partea Câinelui-Pădure, trebuie să fie un nume important.

Cățeaua-Mamă izbucni în râs și îl împinse pe Ham-Ham către adăpostul în care obișnuia să doarmă, împreună cu

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

frățiorii lui. Soarele coborât către orizont lumina pereții, iar Ham-Ham simțea deja cum îl cuprinde toropeala. Fusese o zi obositoare, iar cățelușului i se făcuse dor de blănițele moi pentru dormit primite de la labele-lungi.

Un cămin... căldură... iar acum Ham-Ham își primise și numele de câine matur. Labele-lungi erau bune cu el. Dintotdeauna fuseseră așa. Da, știa că poate să aibă încredere în ele.

„Eu sunt Norocel“, gândi Ham-Ham, ghemuindu-se somnoros lângă Cățeaua-Mamă, în vreme ce aceasta se făcea comodă la umbra răcoroasă a adăpostului. „Sper să fiu norocos întotdeauna...“

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

CAPITOLUL UNU

Fugind, Norocel simțea cum labele sale izbesc pământul de la rădăcina copacilor. Razele soarelui aruncau peste crengile de deasupra lui pete de culoarea bronzului și frunzele căzute pe pământ străluceau sub puterea lor. Puțin mai în față, Norocel zări spatele Fiorosului, tovarășul lui de Haită – care alerga prin pădure, ca și el.

Norocel grăbi pasul, încordându-și mușchii ca să țină ritmul. Undeva în spatele lui, alerga și tânăra Limbuța, iar el trebuia să se asigure că aceasta nu va rămâne în urmă, pentru că nu voia să încetinească din cauza ei. Cu inima zvâcnind, cu limba scoasă gustând aerul tare al sezonului Frunzelor Ruginii, Norocel își dădea seama că devenise mai puternic și mai rapid decât fusese vreodată în toate călătoriile făcute pe cer de Cățeaua-Lună. Se simțea de parcă ar fi putut alerga la nesfârșit.

„E bine să te afli în sălbăticie“, gândi el privind cum poteca abruptă strălucea sub razele de soare. „E ceva foarte

Libris.ro Respect pentru oameni și cărți

diferit de tot ce am trăit înainte, pe străzi – dar e o viață frumoasă...".

Cândva ar fi mârâit neîncrezător dacă cineva i-ar fi spus că va trece printr-o asemenea transformare. Iubise zilele în care fusese un Câine Singuratic, bătând la pas străzile orașului și căutând resturi de mâncare aruncate de labele-lungi. Odată fusese extrem de mândru că reușise să șterpelească un pui bătrân, pe jumătate mâncat, din lada de gunoi a unei Case a Hranei.

„Iar acum, iată-mă! Departe de străzi, sub privirea Câinelui-Pădure, folosindu-mi toate simțurile ca să vânez cea mai rapidă pradă."

Făcând un salt peste trunchiul prăbușit al unui copac, Norocel simți cum îl cuprinde un sentiment sălbatic de mândrie. Nu cu mult timp în urmă, fusese obligat să accepte rolul de Omega, drept pedeapsă pentru că se alăturase Haitei ca spion al surorii lui mai mici, Bella, și al Câinilor Legați pe care aceasta îi călăuzise în afara orașului distrus al labelor-lungi. Urâse poziția de Omega, însă trebuia să recunoască faptul că retrogradarea îl învățase o mulțime de lucruri despre loialitate și umilință – și despre cum te simțeai pe cea mai de jos treaptă la care putea ajunge un câine. Experiența făcuse din el un câine mai viteaz. În plus, acum aprecia noua sa poziție în ierarhia Haitei la adevărata ei valoare. Atribuirea

Libris.ro Respect pentru oameni și cărți

rolului de Omega fusese un șoc și o schimbare prea bruscă – de la poziția de vânător apreciat și de câine aflat în serviciul de patrulare.

Bineînțeles, fiecare Haită are nevoie de un Omega, care să aducă și să care tot felul de lucruri – să facă, în general, toate treburile murdare și neplăcute. Norocel știa că rolul în sine este important.

Doar că nu avea de gând să îl mai joace vreodată.

Acum că Haita călătorea, nu mai era așa nevoie de câini pentru serviciul de patrulare, ci de mai mulți vânători, care să poată hrăni atât de multe guri. Norocel muncise din greu ca să avanseze în ierarhie și acționase cu hotărâre. Dusese la îndeplinire toate sarcinile degradante care îi fuseseră impuse, dar crezuse în șansele lui, folosindu-și dreptul de a face dovada propriilor aptitudini, provocând alți câini la lupte rituale. Încă simțea un ghimpe în inimă din pricina primei înfrângeri – cea suferită în fața lui Trosc, vânătorul cu blana alb-cenușie –, dar în cele din urmă reușise să obțină o primă victorie. Acum era și el vânător – o funcție înaltă, apreciată și respectată în ierarhia Haitei. Căuta din nou pradă, pe care trebuia să o aducă în ultima Tabără în care se stabilise Haita în pădure.

Defileul îngust nu era un cămin la fel de bun ca fosta lor Tabără. Aceea rămăsese mult în urmă, de cealaltă parte

Libris.ro
Respect pentru oameni

a crestei albe, plasată la adăpostul unui deal scund, care se continua cu o pajiște presărată cu flori. Dar, deocamdată, valea împădurită era un loc suficient de sigur pentru ca membrii Haitei să ia o pauză, la o distanță confortabilă de Câinii Fioroși, care îi amenințaseră.

Această pădure părea puțin neobișnuită, însă Norocel era fericit să se bazeze pe propriile instincte și pe credința ce i-o purta Câinelui-Pădure. Atacul Lamei forțase Haita să se mute din nou, și lucrul acesta îi rănise mândria. Dar, în același timp, Norocel se bucura de schimbare. În timpul ultimelor călătorii ale Câinelui-Soare, viața se arătase generoasă cu membrii Haitei, iar Norocel și-ar fi dorit ca această situație să dureze cât mai mult.

— Norocel!

Fiorosul, câinele uriaș cu blana cafenie, își întorsese capul ca să-și latre tovarășul de vânătoare.

— Ține minte, păstrează-ți mirosul în alertă, în cazul în care Lamă și ceilalți din Haita ei vor apărea.

— Nu-ți face griji!

Norocel nu avea cum să o uite pe șefa crudă a Câinilor Fioroși. Amintindu-și fața ei rânjită și arogantă, simți cum i se zbârlește blana de pe ceafă. Norocel adulmecă aerul rece al pădurii, încercând să depisteze prezența inamicului, dar nu simți decât mirosul frunzelor putrede, al apei curgătoare